



بی تردید، ارزیابی و سنجش هر فعالیت و شناخت نقاط مثبت و منفی آن، تأثیر مثبت خود را در جهت ارتقای کیفی و بهینه‌سازی همان سخن فعالیت و یا فعالیت‌های مرتبط و مشابه خواهد داشت و یکی از ضروریات رشد کمی و کیفی فعالیت‌ها، پرداختن به این مهم است.

نتایجی که از این فرایند حاصل می‌شود، جهت رفع نواقص و کمبودها و همچنین در راستای اصلاح، بهبود و بالابردن سطح آن فعالیت و عملکرد مورد استفاده قرار می‌گیرد.

از میان شیوه‌های رایج ارزیابی، شاید شیوه خودارزیابی، سهل‌الوصول‌ترین روش باشد. فرایند خودارزیابی نیز تشخیص نقاط قوت و زمینه‌هایی که قابل بهبود هستند را برای ارزیابی‌کننده ممکن می‌سازد. در خودارزیابی‌های اولیه، روند بهبود، طی دوره‌های عملیاتی متوالی در درون مبحث و موضوع مورد ارزیابی، سنجیده می‌شود و در سطوح بالاتر و در مسیر تعالی، این کار از طریق مقایسه آن با رقبا، ادبیات مشابه و نمونه‌های الگو و تراز اول در جهان صورت می‌گیرد.

در خصوص ارزیابی‌هایی نظیر ارزیابی نشریات نیز، با اندکی تفاوت، وضع به همین منوال است. شاید یکی از شیوه‌های رایج برای ارزیابی و بررسی هر مطبوعه‌ای از جمله مجله رادیو، می‌توانست مذاقه در وضع موجود و احصاء نقاط قوت و ضعف و ارائه پیشنهادها و راهکارهای بهبود آن از طریق تعریف پروژه بررسی و ارتقاء کیفیت باشد که ممکن بود در صورت انجام، سودمند نیز واقع شود. اما در خصوص مجله رادیو و نحوه ارزیابی آن، عامدانه و آگاهانه، از این شیوه به کلی چشم‌پوشیدیم و اینک از این ترک واجب، صادقانه‌پوزش می‌طلبیم. اما در ازای این ترک واجب، علاوه بر خودارزیابی درون‌بخشی، از سایر همکاران محترم، نظر، انتقاد و پیشنهاد طلب کردیم که لازم است همینجا خاطر نشان کنیم که رهین منت و سپاسگزار عده‌ای هستیم که یا نظریاتی در خصوص مجله

دادند و یا عملاً ما را دستیار بودند. همچنین از معاون محترم صدا که از همان آغاز کار، با همکاری ملاحظت‌آمیز و دوستانه خود، مساعی دست‌اندرکاران مجله را تسهیل کردند. در خصوص مجله رادیو، اگر ظواهر امر را مأخذ قضاوت قرار دهیم - که مناسب هم همین است - متوجه می‌شویم که طی چاپ و انتشار ۴۶ شماره، حد متوسط شرایط شکلی و محتوایی آن به درجه محسوس ترقی یافته است، اما به تحقیق، آنچه رادیو در هزاره سوم مطمح نظر قرار داده و در طلب آن است، باید در قالبی مناسب‌تر و در نشریه‌ای مؤثرتر جلوه نماید.

بدیهی است در این مسیر، سوابق و تجربه‌های پیشین در امر پیشرفت مجله و ارتقای سطح آن، بیش از آنچه فرض می‌شود، در حل مشکلات فعلی آن قابل استفاده خواهد بود. به هر تقدیر، ما خود به همین عقیده گرائیده‌ایم و در صدد نیل به شرایط مناسب‌تر و نوشتار مؤثرتری در مجله هستیم.

به گمان دست‌اندرکاران مجله رادیو، برخی مباحث که برای عموم کارکنان معاونت صدا چندان جالب نیستند، باید به گونه‌ای پردازش شوند که جنبه عمومی‌تری به خود بگیرند. بنابراین سعی خواهیم کرد تا آنجا که ممکن باشد طرح این مباحث را به سمت مسائل مشترکی سوق دهیم که، همه اهالی رادیو کم‌وبیش با آن مواجه هستند. در این شماره مجله در قالب مقاله اول، به خصوصیات زبان مناسب در برنامه‌سازی، تنوع و پویایی آن و عناصر اختلال‌بخش در زبان و نیز ارائه برخی کلیشه‌های نادرست پرداخته شده است.

به نظر می‌رسد، پرداختن بیشتر به موضوع زبان در مجله رادیو به عنوان موضوعی که از مهم‌ترین عناصر فرهنگی نیز به حساب می‌آید و حتی بسیاری آن را یکی از ارکان هویت هر جامعه‌ای می‌دانند و نیز تبیین زبان معیار و حساسیت‌های مرتبط با آن در رسانه، به عنوان یکی از پیچیده‌ترین و مناقشه‌آمیزترین مباحث مربوط، در قالب‌های مختلف نوشتاری، ضروری است؛ هر چند باید یادآور شد که پاسداشت زبان و ادبیات سترگ فارسی در گرو برنامه‌ریزی و همکاری همه دستگاه‌های آموزشی و فرهنگی و همکاری مؤثر آنها با رسانه ملی در این خصوص است.

موانع فرهنگی توسعه اطلاعاتی، نیاز به نظریه رادیو در عصر دیجیتال و بررسی فناوری‌های ارتباطی در پرتو تئوری‌های فرهنگی و اجتماعی و نیز نوشتار آموزشی در خصوص میز کلاتز، موضوعات دیگری هستند که در این شماره به آن پرداخته شده است.

همچنین موضوع اوقات فراغت زنان خانه‌دار و نقش رادیو در قالب «مقاله» و موضوع رابطه فرهنگ سازمانی با عملکرد کارکنان معاونت صدا در قالب «گزارشی از یک پایان‌نامه» از مهم‌ترین عناوینی است که در این شماره ارائه شده است.

خداوند را سپاسگزاریم که فرصت داده است تا برخی از موضوعات اساسی که از دیرباز، محل بحث اهالی تحقیق در رسانه گرم رادیو بوده‌اند، در این شماره و نیز نوبت‌های آینده مورد تجزیه و تحلیل قرار گیرند.